

Tavallinen ilta Taas yksi murhaavan ahdistava ja kuolettavan tylsä sunnuntai-ilta. Olin koko päivän töissä odottanut, että tänään sattuisi jotain epätavallista. Ainakin jotain tavallisuudesta poikkeavaa. Mutta harvoin siellä mitään kummempia tapahtui. Olisin voinut tehdä töitä vaikka silmät kiinni, niin hiton tuttua kaikki oli. Olin niin helvetin turtunut työhöni, joka tuntui aina vain puuduttavammalta. Melkein joka päivä töissä toivoin, että joku lentäisi rähmälleen ruokiensa sekaan, tai nolaisi muuten itsensä totaalisesti. Välillä toivoin, että mokaisin itse jossain, ja kaikki kääntyisivät katsomaan, että kuka helvetti rohkeni häiritä heidän taas niin ihanan tavallista päiväänsä. Mutta vaikka olisinkin kompastunut ja iskenyt pääni lattiaan, en usko että kukaan siltikään olisi huomannut. Olin heille vain kovan elämän kovettama nainen, jonka poissaolo huomattaisiin vasta sitten kun hänelle oli taas käyttöä.

Töistä tultuani olin heittäytynyt sohvalle lojumaan, koska jalkani kaipasivat jo kipeästi lepoa monen tunnin seisomisen jälkeen. Ne olivat tottuneet kiiruhtamaan pöydästä pöytään, jotta naamani saisi hymyillä typerää väkinäistä hymyään samoille ihmisille päivästä toiseen. Olin ollut pienessä lähiö kuppilassa töissä jo viisitoista vuotta. Siitä asti kun jäin leskeksi.

Mieheni, joka oli ammatiltaan palomies oli menehtynyt traagisessa, mutta näin jälkeinpäin ajateltuna hyvinkin hänen arvolleen sopivassa onnettomuudessa. Reppana oli jäänyt tallista peruuttaneen paloauton alle. Ei kovin sankarillinen tapa kuolla. Mutta kyllä se sopi sille ärjyväälle alkoholistille paremmin kuin kuolla pelastaessa jotain inisevää neitoa.

Tuohon tupakankatkuiseen, viinalta haisevaan soppaan mahtui myös muutama kunnollinen ja selväjärkinenkin tapaus, mutta muuten asiakaskunta koostui juopoista, keski-ikäisistä ukoista, joiden päivän kohokohta oli takuulla se, kun he pääsivät heittämään herjaansa minulle, sekä puristelemaan persettäni, joka oli myös turtunut ukkojen iljettävästä kosketuksesta. Ei kehoni noteerannut noita hipelöintejä enää juuri ollenkaan. Se oikeastaan jo odotti niitä. Aivan kuin se tietäisi ansaitsevansa sellaisen kohtelun, vaikka pää olikin välillä toista mieltä. Avasin telkkarin jo valmiiksi masentuneena, koska tiesin, ettei sieltä tulisi kuitenkaan yhtään mitään. Kakkos kanavalla oli menossa asiaohjelma, jossa nainen surkutteli ja nyyhki rankkaa elämäänsä neljän lapsen yksinhuoltajana. Surkuttelin hänen mukanaan hiljaa mielessäni, mutta hieman ivalliseen sävyyn. Tunsin itseni jopa onnekkaaksi, ettei minulla ollut lapsia. Ensimmäinen mieheni ei ollut niitä halunnut, vaikka minä olisinkin jossain vaiheessa ollut valmis äidiksi. Näin jälkikäteen ajateltuna voin kiittää Luojaa, ettei lapsia ollutkaan siunaantunut. Liitto oli kyllä jo heti alusta asti tuhoon tuomittu. Naimisiinmeno yhdeksäntoista vuotiaana oli osoittautunut elämäni ensimmäiseksi virheeksi. Siitä asti kaikki olikin ollut yhtä alamäkeä. Toinen mieheni, jonka työtapaturma vei, oli halunnut lapsia vielä vähemmän, eikä hän luultavasti olisi edes kyennyt niitä tekemään. Sellainen paatunut alkoholisti kuin oli.

Vaihdoin nopeasti kanavaa, sillä nyt tuo kolmikymppinen äiti oli alkanut vollottaa jo niin vuolaasti, etteivät hermoni enää sietäneet sitä.

Kolmosella oli alkanut juuri jokin koko kansan hupi- ja viihdeohjelma, jossa näyttelijät tekivät pilaa kaikesta mahdollisesta, jopa itsestään. Taustalla kuului kovaäänistä naurua, joka peitti alleen välillä näyttelijöidenkin repliikit. Minua ei kuitenkaan naurattanut. Ei tippaakaan. Vasta kun eräs miesnäyttelijä kompuroi lavalle tullessaan, ja mätkähti naama edellä lattiaan, pääsi minulta pienen pieni naurun kiljahdus. Hiljaisen hetken taas tullessa, mietin että oliko tuo kompastuminen kuitenkin kuulunut asiaan. Jos olisin sen tiennyt kuuluvan, minua ei olisi takuulla naurattanut. Ei edes sen kahden sekunnin verran.

Päätin kokeilla vielä kolmatta kanavaa, jospa sieltä tulisi

jotain, mitä voisin katsoa ilman, että itsesäälini ottaisi minusta vallan, tai nauraisin vahingossa asioille, joille ei ollut tarkoitus nauraa. Mutta ei, nelosella oli kohta jo puoliväliin ehtinyt elokuva, jossa oli menossa ensi alkuun dramaattiselta vaikuttanut toimintakohtaus, jossa steroideja täyteen pumpatut miehet räiskivät miehisillä leluillaan toisiaan. Vähän aikaa seurattuani huomasin kuinka ärsyttävän ylinäyteltyä kaikki olikin. En kuitenkaan enää jaksanut nostaa sormeani kaukosäätimelle vaihtaakseni kanavaa. Ajattelin kuinka seuraavalla kanavalla aurinko romanttisesti laskisi nuorenparin loikoillessa rannalla, näiden hitaasti suudellessaan toisiaan. Tunsin kuinka oksennus nousi kurkkuuni, josta muistin etten ollutkaan syönyt tänä iltana vielä mitään.

Niinpä nostin perseeni, jossa pystyin yhä tuntemaan ukkojen iljettävät hipaisut, sohvalta, ja kävelin jääkaapille. Avasin oven ja näin, että kaappi huusi tyhjyyttään. Aivan kaapin perällä näin yhden säilyketölkin. Kumarruin ottamaan sen, jolloin kammottava, ummehtunut löyhykä tunkeutui sieraimiini. Katsoin tölkkiin, jossa oli ainakin joskus ollut papuja. Nyt tuo, joskus ehkä terveellinenkin ruoka näytti enemmänkin pullistuneilta toukilta, joita lillui liiman tapaisessa nesteessä. Heitin tölkin inhoten lavuaariin, jossa lojui vieläkin edellispäivän tiskit. Kirosin mielessäni, etten ollut muistanut käydä eilen töiden jälkeen kaupassa. Vatsani murisi jo aika tavalla, ja nälkäni vain kasvoi aivojen ajatellessa jotain rasvaista ja ravitsevaa ruokaa. Päätin lähteä hakemaan läheisestä grillistä jotain pikkupurtavaa. Katsoin seinällä, aivan kallellaan olevaa kelloa, joka oli kuuttatoista yli kymmenen. Grillillä ei varmasti vielä tähän aikaan ollut kauheaa ruuhkaa, joten en ollut huolissani minua häiritsevistä puliukoista, jotka jonossa örveltäessään saattoivat jopa oksentaa päälle.

Tartuin eteisen naulakossa roikkuvaan koinsoymään takkiini, ja pakotin itseni ulos pimeään iltaan. Onneksi grilli oli vain lyhyen kävelymatkan päässä. Ehkä juuri ja juuri kestäisin syksyisen tuulen aiheuttamat vilunväristykset, jotka jo melkein tunsin ihollani. Rappukäytävästä ulos astuessani näin nuorisojoukon kävelevän minua kohti. Kuulin kuinka pari poikaa jutteli jostain, niinkin ihmeellisestä asiasta kuin läksyt. Ne olivat jääneet ilmeisesti tekemättä, sillä poikien puheessa oli niin paljon v-alkuisia sanoja, että minua melkein nauratti. Nuorten tullessa kohdalleni, yritin peitellä hymyäni panemalla käteni suuni eteen. Myöhästyin kuitenkin hieman, sillä ensimmäisenä tullut poika ärjyi kiroten, että mitä vittua vanha ämmä tuijotti. Hän tönäisi minua kävellessään reippaasti ohitseni. Olin kuitenkin nopea, ja ehdin huitaista poikaa käsilaukullani päähän. Nuoret katosivat jälleen kirosanoja ladellen nopeasti samaan taloon, josta minä hetki sitten olin tullut. Olisin halunnut huutaa heidän peräänsä jotain veemäistä, mutta en kuitenkaan ollut jaksanut avata suutani. Sitä kuivasi jo aika paljon.

Kohta näin edessäni grillikioskin, jossa oli kolmen ihmisen jono. Kävelin jonon jatkoksi, ja mietin mitä ihmettä tilaisin. Katselin yllä olevaa listaa, jossa ei ollut mitään mitä en olisi nyt voinut syödä. Oli todella turhauttavaa, kun oli niin kaamea nälkä, eikä kuriseva vatsa osannut päättää mitä se halusi. Päätin ottaa ranskalaisaterian, jossa olisi reilusti nakkeja. Vaikka tuskin nakkien määrää sai itse valita. Siihen kuului myös salaatti, joka tietysti tarkoitti vain kahta pientä salaatinlehdestä repäistyä palaa, sekä yksi tomaatin lohko, ja naurettavan pieni siivu kurkkua. Juomaksi halusin ehdottomasti cokiksen, johon olin aika koukussa. Ainakin näin viikonloppuisin.

Ensimmäisenä jonossa seisonut mies lähti tiskiltä kädessään nakkisämpylä. Kohta miehen puhelin soi jossakin hänen taskujensa uumenissa. Mies haparoi ainoalla vapaalla kädellään etsien puhelintaan takkinsa taskusta. Katsoin ällistyneenä, mutta hieman vahingoniloisena, kuinka miehen nakkisämpylässä olleet nakit luiskahtivat sämpylästä ulos ja putosivat maahan. Mies ei tietenkään voinut uskoa tapahtunutta, ja kirosi kuinka tämä oli hänen elämänsä paskin päivä. Edelläni ollut nuoripari

purskahti väistämättä vahingoniloiseen teinimäiseen kikatukseen, jolloin mies mulkaisi heitä murhaavasti. Nakkisämpylämiehellä oli tietysti oikeus vaatia uudet nakit sämpyläänsä, ja niin hän asteli uudelleen tiskille. Miehen lähdettyä lopullisesti, nuoripari alkoi tehdä tilaustaan. He päätyivät lopulta, pitkän tovin mietittyään yhteiseen kebabannokseen. Heidän kävellessä pois päin, kuulin kinastelua ja nahinaa siitä, miten tyttö oli halunnut annokseen ketsuppia, ja poika taas sinappia. Annoksessa ei ilmeisesti tainnut olla kumpaakaan, joten he jättivät naurettavan kiistansa siihen.

Tuli minun vuoroni. Kun sain ihanalta tuoksuvan ranskalaisaterian, jossa oli mahtavat seitsemän nakinpalaa, istuuduin pöytään. Päätin nauttia rasvaisen kolesterolipommin tässä, hitaasti ja samalla miettien kuinka tavallisesti tämäkin päivä olisi kohta ohi. Pyyhin ketsupin ja suolan tahraamia suupieliäni paperinpalalla, kun tuuli yhtäkkiä tarttui siihen ja lennätti sen kauemmas roskalaatikoiden luokse. Ajattelin jo, että mitä hiton väliä yhdellä paperilla oli, se oli niin pienikin, että hyvä kun sillä suunsa pystyi pyyhkimään. Vilkaisin pöytää ja näin, että tuo pois lentänyt mitättömän pieni servetti oli kuitenkin ollut minun ainoani. Päätin, nopeasti kenenkään huomaamatta kipaista suurten jätelaatikoiden luokse ja hakea tuon paperinpalasen takaisin, jota tarvitsin vielä suuni siistimiseen.

Suuret jäteastiat pursusivat ties minkälaista roskaa. Katseeni harhaili roskalaatikoissa, vaikka sen olisi pitänyt etsiä tuota typerää servettiä. Menin suuren roskiksen luokse, josta tuli niin etova haju, että yritin olla hengittämättä. Maassa, haisevan jätelootan edessä oli pahvilaatikko. Se oli teipattu tiiviisti kiinni ilmastointiteipillä. En tiedä miksi, mutta kävelin tuon laatikon luokse, ja nostin sen ilmaan. Se ei painanut juuri mitään. Se ei ollut kovin suurikaan. Minua alkoi toden teolla kiinnostaa, mitä tuo pahvilaatikko piti sisällään. Olin unohtanut kokonaan idioottimaisen paperin perässä juoksemisen. Nyt ajattelinkin, että minulta karannut servetti, joka oli ollut yhtä tyhjän kanssa, olikin johdattanut minut tämän pahvisen arvoituksen luokse. En edelleenkään ymmärtänyt miksi laatikko, joka varmasti sisälsi vain pelkkää rojua, kiinnosti minua niin kovasti. Tiesin, että veisin sen kotiin, ja tutkisin siellä tarkemmin sen arvoituksen. Kello oli melkein jo yksitoista kun pääsin kotiin. Vein pienen arteeni, tuon laatikon olohuoneen pöydälle heti sisälle päästyäni. Riisuin takkini, ja kenkäni, jotka olivat sisältäpäin kosteat. Molemmista kengistä olivat pohjat niin kuluneet, ettei tarvinnut edes sataa, kun vesi jo tunkeutui niiden läpi. Istuuduin sohvalle ja tuijotin jännittyneenä pahvilaatikkoa pöydällä. Kääntelin laatikkoa ympäriinsä, kun tajusin, etten saisi sitä avatuksi ilman veistä. Kohta tulin keittiöstä kädessäni terävin veitsi minkä omistin. Upotin veitsen laatikkoon ja sahasin sillä ilmastointiteipin rikki, niin että saisin laatikon jotenkin auki. Työnsin käteni laatikkoon. Se osui johonkin rapisevaan, jonka vetäisin laatikosta. Se oli pieni paperilappunen, jossa luki: "Onneksi olkoon sinä, joka päätit kantaa minut kotiisi. Voit muuttaa minulla oman tai jonkun muun elämän. Tee niin kuin parhaaksesi näet." Todella oudon, salaperäisen viestin luettuani, tajusin, että laatikossa oli vielä jotain muutakin. Työnsin jännityksestä tärisevän käteni takaisin pienen laatikon uumeniin. Se osui johonkin kovaan ja kylmään. En voinut mitenkään peitellä ällistystäni, kun vedin entistä rajummin sätkivän käteni laatikosta. En ymmärtänyt sitä. Se oli pistooli. Ihmettelin kohta ainoastaan sitä, miten hyvin se sopi käteeni. Hymyilin. Tämä päivä ei sittenkään ollut päättynyt kovin tavallisesti. Ja huominen...siitä päivästä tulisi vieläkin epätavallisempi.